

ad Gangen. Det var en Overenskomst mellem Mand og Hustru. Det var altsaa netop hvad man kalder en Ægtepagt. Nu skulle vi se, hvorvidt den holdt, da det kom til Stykket. Manden nægtede at opfylde Overenskomsten, og da Konen saa søgte ham til under en daglig Mulk at sende hende Børnene paa aftalt Maade, fik hun ved Underretten Medhold, men Overretten frifandt Manden med følgende Begrundelse: „Ægtefælskabets Natur medfører, at en Overenskomst som den, Hustruen under nærværende Sag søger at gøre gældende, mellem Ægtefæller, der ikke have Tilladelse til at leve separerede maa være uden Retsvirkning“. — uden Retsvirkning, det var det, den kjøbenhavnske Overret her udtalte om en Ægtepagt vedrørende Børnene. En saadan kan altsaa ikke nu indgaaes med „Retsvirkning“, men det er det, der opnaas gennem vort Forslag. Altsaa det, som de Herrer kende i poetisk Behandling fra Hostrups „Eva“, vil kunne afværges gennem vort Forslag, men ikke efter vor nugældende Ret. Dette turde maaste være tilstrækkeligt med Hensyn til dette Punkt. — Ja, det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) indvendte fremdeles mod disse Ægtepagter, at man virkelig for Tredjemands Skyld maatte forlange, at han blev bekendt med dem. Ja, det har sandelig ikke været vor Mening at gøre nogen Forandring i saa Henseende i den bestaaende Ret. Det er nu bestaaende Ret, at en Ægtepagt for at være gyldig over for Tredjemand skal være dels konfirmeret dels tinglæst. Vi bortrydde Konfirmationen — som man f. Eks. hverken har i Norge eller Tyskland, hvor Ægtepagter ere fuldbommen gyldige uden Konfirmation — men vi gøre ingen Forandring i Reglen om Tinglæsning, det have vi ladet fuldstændig blive ved det gamle. Jeg kan heller ikke tro, at dette med Høje kan misforstaaes, men skulde det virkelig være Tilfældet, kan det naturligvis let rettes, thi i saa Henseende er der ingen principiel Uoverensstemmelse mellem det ærede Medlem og os.

Det næste Forslag, jeg skal tillade mig at omtale er Nr. 27 om Ægtefælsforstanderen, idet jeg ikke skal dvæle ved de mindre vigtige Nr. 21—26. Forslaget har jo mødt Modstand fra mange Sider. At det har mødt Modstand fra det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein), og jeg kan ogsaa sige fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 4de Valgkreds (Kr. Jensen) og fra den højtærede Regering, er jo ikke kommet saa overraskende, men at det ærede Medlem for Verringe (H. Holm) er en saa stærkt Modstander deraf — ja, jeg vil ikke sige, at

det er kommet overraskende efter Betænkningen, stønt han der har indskrænket sig til at sige, at det var mindre heldigt — men at det ærede Medlem nu vil stille sig saa bestemt derimod, som han efter sine Udtalelser gjorde, maa ganske vist overraske, naar henses til hans tidligere Stilling i denne Sag. Thi det maa erindres, at det er i det ærede Medlems eget Forslag fra 1881—82 i den Betænkning, for hvilken han var Ordfører, at vi have fundet dette Princip om en særlig til dette Djemed bestikket Mand i hvert enkelt Sogn. Det var det ærede Medlems Standpunkt den Gang. Nu siger det ærede Medlem, at det gale er to Ting, dels, at det ikke er Præsten og dels, at det er et borgerligt Ombud. Med Hensyn til det sidste, vil jeg sige, at hvis det ikke ogsaa var Mening af det ærede Medlems Forslag, saa forstaa jeg det ikke, og jeg tvivler om, at nogen vil kunne forstaa det. I alt Fald er det givet, at det ellers vilde være praktisk uanvendeligt. Det staaer ganske vist ikke udtrykkeligt i det ærede Medlems Forslag fra 1882, men der staaer, at Amtmanden skal bestikke en Mand i hver Kommune efter Kommuneraadets Indstilling til at være Ægtefælsforstander. Og hvorledes skal det praktiseres, hvis der ikke er nogen, der frivillig vil paatage sig det, uden netop gennem Overighedens Befaling? Det ærede Medlem kan sige, at det vilde meget sjældent blive nødvendigt, ja det er akkurat det samme, som vi sige. Jeg kan nemlig aldeles ikke lade mig overbevise af de Herrer, der tro, at det skulde være vanskeligt at saa Folk til at paatage sig dette Æverv, og jeg ser ikke, at der er anført nogen Grund for denne Tro. Man taler om det store Ansvar; man kan jo ikke vel tale om det store Væbær og Arbejde, der paabyrdes vedkommende, thi det er dog virkelig for uholdbart at sige noget saadant, men man taler altsaa om det store Ansvar. Ja mine Herrer, et Ansvar er der naturligvis, men jeg synes, det er saare let at unddrage sig dette Ansvar og dets Følger, naar man i § 1 har hele den udtømmende og nøjagtige Opregning af, hvad der er at paase, saa kan sandelig enhver nogenlunde fornuftig Mand hytte sig for videre Ansvar. Det er ikke vanskeliggere at forstaa, end at det kan gennemføres, og det maa de Herrer, der selv have været med til at stille disse Forslag og ikke have stillet andre Forslag til Ægtefælsbetingelsernes Opregning, dog virkelig ogsaa indrømme. Det kunde interessere mig at vide, hvorfra man vil hente dette uhyre Ansvar eller den uhyre Fare for Ansvar, som en Ægtefælsforstander skulde udsætte sig for. Naturligvis, hvis han for-